

FLORI ȘI FLUTURI

POESII

(NEPUBLCATE)

DE

C. D. ARICESCU

BUCURESCI

TIPOGRAFIA MODERNA, GR. LUIS

14. — STRADA ACADEMIEI. — 14.

1900

1). LA FLOREA ROSETI

I

Bobocel de crin,
D'inocență plin
La tulpină de arbor tu te adăpostești
Și sub bolți de viță verde te umbrești ;
Nicî o vijelie nu te va sdrobi
Nicî o inundare nu te va sminti !

II

Trandafir de lună,
Tu porți o cunună,
Și un prea scump nume ce te ilustrază ;
Prin tine tulpina se regenerază
Zefirii pe tine te vor răcori,
Sărutu-Auroriî te va 'nsufleți !

III

Dulce Iasomie,
Iti urez eū ție
Viață fericită, stima tutulor,
Cântul filomelei, ș'al aquilei sbor ;
Lira cea de aur lui Apolon,
Stema glorioasă a lui Waschington.

(1863)

2). POETUL ȘI MUSA

(Soțieî mele pentru anul noî 1886.)

I

Vedeți cea femeie din fotografie,
 Cum și pe bătrânul ce stă lângă ea ?
 Ea, jună și fragă, e a lui soție ;
 Ea pe lângă dânsul pare fica sa,

II

Și acea femeie, scumpa lui amică,
 Cu chip drăgălaș,
 E numai cu dece anișori mai mică
 De cât ăll unchiaș ¹⁾)

III

Dar este flatată, pôte imi veți dice.
 De cine? De Sóre? Nu-e adevărat
 Ca și chiar Natura să fie complice
 Cu omul, ce totul a falsificat.

IV

Poetul Roseti dicea ²⁾) făcând glume :
 «Soțiile noastre, o amicul meü,
 «Știi tu de ce ore sunt și ađi tot june?
 «Ăü fost blestemate d'un arhiereü».

V

Musa e tot jună, nu îmbătrâneșce,
 Prin ce secret ore ?
 Intrebați pe Rosă cum ea infloreșce ?
 Prin rouă și Sóre.

(1) El de 63, ea de 53 ani.

(2) C'o lună inaintea morței sale.

VI

Femei simțitoare, de vreți a fi june
 S'a nu 'mbătrâni,
 Fiți voi virtuose; și acea minune
 O veți dobândi.

1885, Decembrie 31.

3). FLORI, FLUTURI și ALBINE

I

Fluturi sunt bărbați, fluturi sburători,
 Femeile însă sunt plăpânde flori.
 Sboră fluturelul din flóre în flóre;
 Biata flore însă rădăcină are.
 Suge fluturelul a florilor miere;
 Iar flórea esală profumul și pier.

II

De cât flutureii frumoși la vedere,
 Dar neproductibili și prea ușurei,
 Preferăți Albine, cari produc miere,
 Miere ce profită chiar la Semi-Dei.
 Nu are Albina aripi diafane,
 Lar trăește după legi republicane.

III

Flórea și Albina, simbolu-armoniei;
 Fluturul, embiemă a chochetăriei.

4). DEDICAȚIUNE

Femeilor sentimentale.

Femeea și Poetul aū tot aceea solie :
 Amor, rugă, cântare și sacra poezie !
 Aū tot aceeași sōrtă : durere și suspin !
 Și tot aceea răsplată : cununa cea de spină.

5) DOMNEI ELISA TRIANDAFIL,

născută Nicolescu

I

A ta blândete de columbelă,
 A ta privire ca de ga-elă,
 Și ingerescul al tēu suris,
 Care promite un paradis,
 Precum și alte calități rari
 Colan de scumpe mărăgăritari
 Cu care Sōrta te-a inzestrat,
 Aceste tōte aū inspirat
 O beata Musa îmbătrânită
 D'orī ce dorințe ea lipsită
 Trăind retrasă lâng'un isvor
 Fără speranțe de viitor.

II

Chiar filosoful care privește
 Căsătoria ca un ce rău

Femee-angel când întâlnește
 El o adoră ca pe un Deu;
 Și cu o plăcere el primește
 Jugul acela, ori cât de greu.

III

Ferice este bărbatul care
 Posedă astă-đi așa tresor
 Iar tu cu dreptul ești mândră tare
 De ai lui Guță sincer amor,
 Astă-đi grădine
 Förte puține
 Aů *Trandafirii*
 Cele mai multe
 Aů florii neculte
 Și spinii și pirii.

6). FLUTURELE.

Simbolul nemurirei.

I

Vedeți acel vierme atât de scârbos
 Pe frunzele unui Rosariu frumos ?
 Cu frunzele Rosei un timp ore-care
 Insecta acesta cu multe picioare,
 Mereu se nutrește, sub formă d'Omidă ;
 Apoi se închide într'o închisore,
 Formată de dansa cu o artă mare ;
 Și aci devine Nimfă, crisalidă ;
 Apoi ese flutur, frumos ca Silfidă ;
 Și apoi el sboră p'ariipi de Zefiri,
 Viețuind din sucule după *Trandafiri*.

II

Fluturu-e simbolul d'imortalitate;
 Ca și dânsul, omul în societate,
 După ce prin multe faze a trecut,
 Ca globul pe care dânsul s'a născut,
 Pân'a nu apare în această lume,
 Obscur, fără nume,
 S'arată sub forma acea pământescă,
 Și în dureri este ursit să trăescă;
 Într'o ȝi în fine, corpul peritor
 Pe pământ rămâne; și s'a transformat
 În gaze din care fusese format;
 Sufletul lui însă cel nemuritor,
 Sub o altă formă de spirit curat,
 Sboră'n alte sfere ce n'a vizitat;
 Sfere de spendoré,
 Unde gustă viața cea neperitoare;
 Ș'aci în eterul acel transparent,
 Ce în secolî fi-va al său element,
 Adoră 'n estas pe acel Suprem
 Ce se manifestă în tot ce vedem.

7). AMICIA

La Domnișóra Maria Cârpeneseanu.

I

O! sântă amicie! O nobil simțiment!
 Atât de rar astă-ȝi, aici-jos pre pământ!
 Iubirea ta cea dulce, iubirea ta curată,
 E sacră și eternă, căci e ne'nteresată!

II

Pe când Amorul este copil caprițios,
 Că-adesea torturează obiectul amoros,
 Tu sântă amicie ești bradul maestos
 Ce larna ca și Vara, e verde și frumos ;
 Tu ești isvorul rece, inconjurat de flori,
 Ce Cerbul răcorește, gonit de vânători ;
 Esci roua dimineții ce câmpul înverzește.
 Ești Sórele de Vară ce tot însuflețește.
 O singură dorință, un cuget ș'o simțire,
 Doi crini într'o tulpină, e dulcea ta iubire,
 C'amorul cel de mamă, al tău scump element
 E sacra abnegare, sacru devotament.
 In ore de durere, c'o dulce sărutare,
 Gonești norii 'ntristărei și ștergi lacrimi
 [amare.

III

Ferice cel ce are un ast-fel de amic !
 El ține loc de mamă, și bravă p'ınamic.

12 Iulie 1874 Bughea.

8). OMAGIŪ TALENTULŪ POETIC

Al d-nei Elena Elefterescu.

Pe albumul d-lui Căpitan Vasile Elefterescu.

I

Femeea e 'n natură sorgintea armoniei ;
 Și când dansa posedă și focul poeziei,

Unit el cu cultura, atunci e o Regină :
 E între florī o Rosă, între insecte-Albină,
 Iar între păsărele, e un Privighetor.
 Primește omagiul ăsta de stină și amor
 Din partea-unui confrate, ce-adără pe femeī
 Ca Mame, ca Consörte, ca Muse cu ideī.

11 Iulie 1878 Cămpulung.

9). LA DOMNIȘOARELE SION

Sion ! un frumos nume ! un nume ilustrat :
 Din muntele Sionul, Christ, Deū fu proclamat.
 Sion e și poetul român, a căruī Lyră
 Amorul libertăței ș'al patriei respiră ;
 Ast nume ađi il pörtă și două Damicele
 Gentile, grațiose, de spirit, cum și belle,
 Ce 'n templu de științe triumfu-a a repurtat.

O ! voi Donzelle brune

Carī purtați cunune

Fiți mândre dar și demne. d'ăst nume ilustrat
 Siliți-vē prin fapte a'l ilustra și voi.
 Cultura și virtutea sunt ornamente noi
 L'acele femeī, carī aū sacra misiune
 Ca să regenereze a noastră națiune.

1881 August 19, Sibiu.

10) D-nei EUGENIA ZAMFIRESCU

Răspuns la strofa sa improvisată eu ocazia călătoriei
noştre la M-rea Agapia.

I

Eu îți mulțumesc din suflet de surpriza neașteptată
Ce tu astă-dî 'mî-ai făcut ;
Poesia ta de spirit e în adevăr dictată
De un sentiment plăcut :

II

Sentimentul acel nobil ce îi dîce amicie,
Sacru și nemuritor
Amicie contractată inacea călătorie
Care ție sunt dator.

III

Tu imi dîci cu alte vorbe : «O! poetul meu iubite
Fiî al meu învățător !»
N'ai nevoie d'a mea Lyră ; tot ce 'mî așî putea
[permite
E să 'ți fiu conducător.

IV

Te mai plîngî că n'ai o Musă care să 'ți inspire ție
Vre o Odă sau Sonet,
Dar tu singnră eșci Musă, ce inspiră poesie
Și amor unui poet.

V

Căci tu ai focul cel sacru, tu eșci Lyra d'armonie
Care ađi m'a inspirat,
Prin trumoșii tîi ochi negrii, un focar de poesie
Tu o odă 'mî-ai dictat.

11). O FLOARE

Pe mormântul Artistei Române
MATILDA PASCALI

I

Ca astă rosă care unește
Profum, culóre, grații, nectar,
Așa Matilda, ce nu mai este.
Unia virtutea c'un talent rar.

II

Ca astă rosă profumătoare
Ce cu mirosu'î ne-a îmbătat,
Așa cu arta-î cea creatóre
Matilda 'n viață ne-a încântat.

III

Cum se distinge Luna 'ntre stele,
Și 'ntre florî Crinul cel majestos,
Între artiste, sótele séle,
Era Matilda, suflet frumos !

IV

Rosa, vai ! pierde frumoșa față,
Dar lasă 'n aer dulce miros :
Așa Matilda trecând din viață,
Lasă un nume armonios.

V

Rosa in fine se veștejește,
Dar alte rose din ea răssar ;
Așa Matilda ce nu mai este.
Va naște mâine un talent rar.

VI

Nimic nu pierе in astă lume :
 Tot se transformă ca ș un nuor.
 Talent, virtute, ce dau renume,
 Sunt immortale ca Creator.

VII

Soț al Matildei, te consoléză :
 Artiștiil 'n fine sunt prețuiți.
 Arta, talentul, se încuragiază.
 June talente, vă veseliți !

20 Noembrie, 1873.

12). LA O DOAMNĂ,

Care 'mi dicea că : iubesc așa de mult florile ?

Ne mai putând iubi astă-đi florile cele-animare
 Al căror profum adesea, mórtea chiar 'l podăda,
 Iubesc aste floricele, simple și nevinovate,
 Al căror miros imbată, fără a ne vătăma.

13). O DONZELĂ DE 14 ANI

I

Dulce copiliță,
 Dulcea ta guriță
 Este de zahar ;
 Fața ta e crinul,
 Surisul seninul ;
 Buză, ta, nectar,

II

Primă-vara trece,
 Tómnă vine rece,
 Și o să doresci,
 Acea vârstă dulce,
 Ce Raiul produce
 Și n'o să găsești.

14). LA ALMA, Născută Dunca

Copiliță de 7 ani.

Dulce copiliță, dulce ca o fragă
 Pentru ce ești óre la toți așa dragă ?
 Căci ești drăgălașe, ca o porumbiță,
 Dulce și suavă ca o garofiță.
 Sprintenă și vie ca și un canar,
 Și a ta guriță este de zahar.
 Porți un frumos nume, nume ilustrat
 Fă-te dar tu demnă d'ăst nume stimat.

15). D-luī C. D. ARICESCU

Omagiu talentului său distins.

De și nu sunt deprinsă să cânt cu armonie,
 Eū voi să cerc acuma o mică pœsie;
 Dar neavând eū Musa, n'am ajutorul său.
 O! fii dar tu, poete, învățătorul meu!

Eugenia Zamfirescu
 19 August 1874, Piatra.

16). TUȘNAD, ADIO !!

I

Tușnad, adio ! Căci eū plec ađi ;
 Gustaī o lună sub aī tēi brađi
 Dile dulci, line și fericite,
 Cu miozotis elle 'mpletite,
 Mirosul dulce de brădișor
 Tabloul acesta ircântător
 Cum și profumul de floricele
 Cu taliī svelte și culori bele
 In fine Musa cu dulci priviri
 Tóte 'mī deștéptă dulci suvenirī.

II

Adio arbori mirositori,
 Adio mândre și drage florī,
 Délurī frumoșe, Olt maestros.
 Când cu surâsul ei grațios
 De mine Musa vė va întreba,
 Spuneți așa :
 O tu scumpă, Privighetorul tēu adorat
 In colivie a reintrat ;
 Dar la plecare el pentru tine
 Tușnad, lacrămī și cu suspine
 A lăsat nouă ați presinta
 Flórea iubită «Nu mă uita».

17). LA MARIȚA FIICA MEA

(8 Septembre 1873.)

Ađi e aniversarea a scumpei Mariței,
 Fata mijlocie dintre copilițe

Care 'mî-a dat mie bunul Dumneđeũ.
 E cea maî iubită sufletuluî meũ :
 Căci seamăná fôrte cu măicuța mea,
 Cu scumpa mea mamă ce mult mă iubea !
 Mama e țărână, mama a putređit
 Sufletul ei însă a supraviețuit
 In astă copilă
 Cu fața gentilă,
 Ce 'i sémănă 'n tôte. Dulce copiliță,
 Cu suris de angel și dulce guriță,
 Care va fi sórta ta in astă lume ?
 De și al tēũ nume
 Pórra alreolă, dar fără de stare
 Și fără fortună, ce te-aștéptă óre ?
 O căsătorie
 Ađi e lotărie
 Iți urez, copilă, cu dulci suvenirî,
 Viața impletită tot cu trandafirî,
 Đile luminóse ca đile de Maî
 Fericirî de Raî;
 In fine un june poetic, mintos,
 Să aprecieze sufletu'ți frumos.

18). MUSICA NAȚIONALĂ

Dedicată artistuluî Dobrică din Ploeșci.

I

Arcușul tēũ, Dobrică, traspórră pe orî-care
 In regiunî cereșci ;
 Căci bine el atinge cea córdă simțitóre
 A inimei omeneșci.

II

Ce arie frumósă ! Ea imi rechiamă mie
 Un suvenir plăcut
 Din luna cea de miere când scumpa Iulie
 Imi dă primul sărut

III

Ea 'mă cânta atuncia acéstă melodie
 Ce 'n cer mă transporta ;
 Și sufletele nóstre atrase d'armonie
 Se reimbrățișa.

IV

De ce nu e și dânsa acuma lângă mine !
 Cu ea să ascult eú
 Pateticele note, ardentele suspine
 Ce scóte arcușul téeu ?

V

Atuncia al eí suflet la dulcea melodie
 Ca céra s'ar muia
 Și dulcea eí guriță ceréscă ambrozie
 Pe busă'mi ar lása.

VI

A ! Musica e limba divină ce-o vorbeșce
 Chiar Angelií în cer ;
 Ea dorul îți alină, amorul însufleteșce
 Și orí-ce dureri pier !

26 Iulie 1874, Elöpatac-

19) RĂSURA

La Domnișóra Sofia Mihăilescu.

Știi tu ce e Răsura ? E Rosa din pădure
 Ce are de surate fragi, smeura și mure.

Răsura cea iubită
 È flórea'mī favorită
 Ca ea și tu, Sofio, ești dulce și gentilă ;
 Cu ochi de Miozotis, cu grațiul de Zambilă.
 Ce îți lipsește ție
 Iubita mea Sofie, ?
 Cincī dramurī de cultură
 Veī dice și Răsură
 Cu chipul ei frumos
 Lipsită-e de miros ;
 Ș'apoī cu tóte astea cine n'ar prefera
 O florícică așa,
 De farmec, tótă plină și dulce grațiosă
 Pe lângă Rosa care e atât de voluptósă ?
 Cum Rosa maestósă e prima în grădină,
 Răsura în pădure e Dómnă saū Regină ;
 Apoī Răsura este simbol de poesie,
 Fiind-că e modestă ; ca ea fiī tu, Sofie
 Când mai ales, copilă, tu porți un frumos nume,
 Ce'n limba cea ellenă înséamnă 'nțelepciune
 Fiī tu dar virtuosă,
 Pe cât ești grațiosă
 Atuncī chiar fără zestre, tu te veī mărita
 Tu veī afla un june ce va aprecia
Cel non so que, cu care Natura te-a dotat
 Și care și pe mine el adī m'a inspirat,
 Îți fac urări, Sofio, spre a realiza
 Orī-ce dorință a ta
 Căcī merită o flóre
 Atât d'atrăgătóre
 Depusă ea să fie
 În glastră aurie
 Și-a figura 'n fine pe orī și care piept
 P'un sân chiar de poet.

1882 Iulie 31, Câmpulung.

20). LA O IASOMIE

I

O flóre ca tine, dulce Iasomie
 Albă și suavă, plină de magie,
 Cu a ei iubire ieri mă îmbăta
 Însă fuse scurtă, vai! iubirea sa!

II

Dragă Iasomie,
 Tie sunt dator
 Prima poezie
 Și primul amor!

Iunie 1853.

21) LA DOAMNA EUGENIA ZAMFIRESCU

Pentru flórea *imortelă* ce 'mî a oferit la M-rea Neamțu.

I

În schimb pentru o flóre numită *immortelă*
 Ce tu 'mî ai presintat'o ca suvenir o bellă
 Simbol al nemurirei și eternei bucurii,
 Eü îți presint la rându-mî de brad o rămurelă
 Ce e ca a ta flóre tot verde și tot belă
 Simbol de legătură a santei amicîi.

II

Și ramură și flóre, d'al lor trunchiü separate
 Vor fi fără 'ndoială peste puțin uscate;
 Dar scumpa suvenire a lor nu va peri
 Și orî când *immortela* saü bradul voi dări
 Îmî voi aduce aminte de o călătorie
 În care contractat'am plăcuta amicie.

22) IASOMIA.

La Domnişóra Maria Balotă.

I

Ca acéstă fióre,
Scumpă Iasomie,
Simbol de Candóre
Ce'mi dai adî mie,

II

Tu aî, damicellă
Cu adevărat
O inimă bellă
Ş'un suflet curat

III

A ta modestie
Ce posedî ca fată
Ea imi spune mie
Că vei fi odată

IV

Stimată matrónă
Sóţă credinciosă
Bună cetăţenă,
Şi mamă virtosă

V

Frumuseţea morală
Este mândrul Sóre;
Iar cea corporală
E plăpânda fióre.

IV

Ferice acela ce va posseda
 Ast-fel de comóră
 Care ađi, e rară.
 Iți urez, copilă, ca viața ta
 In lume să fie
 Intre muritorī
 Ca o Iasomie
 Intre alte florī.

4 August 1874, Előpatac

23). NEGATIVUL FEMEII AMOROASE

I

Când femeea cea frumoasă,
 Care este amorósă,
 L'nfocata sa amore
 Va răspunde negativ,
 Cel răspuns in sine are
 Ințeleș afirmativ.

II

Când gurița ȃice *ba*,
 Inima răspunde *da*.

III

Cine nu cunoșce ore
 Că femeea e simțitóre ?
 Inșă modestia sa
 N'o iartă a se pronunța.

IV

Fii sigur că negativul
 Ce'l pronunță gura sa
 Este chiar afirmativul
 Ascuns in inima sa.

24) UN BUCHET

La fiica mea, Elena Aricescu,

Caraeterul t eu, Eleno, s em an a cu acea flóre
 Ce'ı  ice *Viorica*, simbolul cel de cand ore ;
 Iar simpatica ta fa a s em an a c'o Iasomie ¹⁾
 Pune lângă Vioric a  i flórea de modestie
 Balsamin a ²⁾ Clopo elul ³⁾  i flórea de portocale ⁴⁾
 Ferega ⁵⁾ fragi ⁶⁾  i Norele ⁷⁾ Nalba ⁸⁾  i pirami-
 [dale ⁹⁾
 Narcis a ¹⁰⁾  i cu grenade ¹¹⁾ Roset a ¹²⁾  i Mic su-
 [nele ¹³⁾
 Garof a portocalie ¹⁴⁾  i in fine Viorele ¹⁵⁾
 Atuncia, Eleno dragă, buchetul va fi complet
  i va merita să'l por te la s anu'ı chiar un poet
 Nu uita tu, Viorico, că te tragı din R asurele ¹⁶⁾
 F ate dar prin conduită- i, și prin gra iile tele,
 Demnă de al t eu părinte,  i de scumpa ta mami a
  'a lor bine-cuv ntare,  'un sărut pe-a ta guri a
  i vor procura de sigur o curată fericire ;
 Căci o floritic a castă, plină de dulci suvenire.
 E de sigur pre uit a
 Stimată  i mult iubită

1) Amabilitate 2) Virtute 3) Recuno in a 4) Castitate
 5) Sinceritate 6) Bunătate perfectă 7) Timiditate. 8) Bine-
 facere 9) Statornicie 10) Amor propriu 11) Ambi iune.
 12) Merit modest 13) Fidelitate in nenorocire. 14) Genero-
 sitate 15) Modestie. 16) Poesie

Și în schimb tu primi-vei pentru ast-fel de buchet
 Ce la bărbați onorabili, cu simțire de poet,,
 Pentru inim'ați vergină, o Rosă belă de lună ¹⁷⁾
 Și pentru fruntea ta castă, de Rose albă cunună ¹⁸⁾
 Iară eū, adī la plecarea, neavând alt ce a'ți da,
 Iți ofer ca suvenire o flóre *Nu mē uita.*

1882 August 1, Câmpulung.

25). S O N E T

La Madona mea.

I

Fața ta e rosa rosa cea div nă;
 Fruntea ta boltită e un sânt altar;
 Ochi, două stele p' o nopțe senină;
 Buza ta, mǎrgenul; sǎrutul, nectar.

II

Sânul tēu e crinul, flacără guriță;
 Mâna și piciorul ca de copiliță.
 Tótă eșci buchetul cel de trandafir;
 Iar a ta plăcere, un curat delir.

III

Dacă fața este oglindă cerescă
 Ce fidel răsfrânge inima omenescă,
 Sufletul tēu este suflet de poet!

¹⁷⁾ Amor etern

¹⁸⁾ Răsplata virtuțet.

Eșci flórea suavă, eü albină sunt :
 Unul pentru altul trăim pre pământ ;
 Să razim dar fruntea pe caldul tēu pept.

26). UN PRIVIGHETOR IN COLIVIE

I

O bard al armoniei,
 Cu cântec ingeresc ;
 Simbol al poeziei,
 Misionar ceresc,

II

Cum poți în colivie
 Să cânti tu tot mereu ?
 N'ai tu copii, soție ?
 Ți place lanțul tēu ?

III

Nu cred a fi sub Sóre
 Vre-o ființă vie
 Să 'i placă a sale feare,
 S'adore a sa sclavie !

IV

Lipsit de libertate
 Și eü la început
 Am fost ca tine, frate,
 Mult timp trist și tăcut.

V

P'o nópte înstelată,
 Când luna lumina,
 Durerea 'mî comprimată
 În cânturî s'esala.

VI

D'atuncî a mea durere
 Prin cânturî o alin
 Cânt cânt, tu simţi plăcere ;
 Iar eă gem şi suspin.

VII

Gândesc la mea soţie,
 Şi la copiii mei,
 La cuib şi la câmpie !
 Ştii tu ceva de ei ?

VIII

De cât miere şi lapte
 Sub jugul de despoţi,
 Mai bine 'n libertate
 Să vieţueşti cum poţi.

IX

O ! cântă, cântă, frate,
 Când simţi vre un dor greu :
 Prin cântec omu'şi scóte
 Din sãnu'î focul şeu !

2 Mai 1863.

27), P L Ă C E R E A

La Julia mea.

I

Daca gust în viață'mi ore mai sublime,
 E la sânu'ți numai angel ce ador!
 Limbă omenescă nu pôte s'esprime
 Ce simte al meu suflet, îmbătat de amor.

II

Când culeg pe buză'ți roua fericirei,
 Când în ochiu'ți dulce cerul privesc eu,
 P'aripete sale flacăra iubirei
 Simț că mă strămută pên'la Dumnezeu

III

Când adorm pe sânu'ți, plin de înfocare,
 Când inima 'ți bate pe inima mea,
 Simț o fericire atâta de mare,
 În cât nici cu sceptrul să o schimb n'ași vrea.

IV

Dar când sorb nectarul din cupa de miere
 Simț atunci prin vine un sublim fior!
 Uit atunci totul, beat de-a ta plăcere!
 Pe sânul tău dulce ași vrea ca să mor!

28). SONET

La Domnișóra . P.

I

Ai tăi ochi de columbelă, a crinului albețe,
 Surisul tău de angel, și chipul tău candid
 De nu mă'nșel exprimă francheță și blândețe,
 Resfrâng un suflet nobil, poetic și timid.

II

Condóre, modéstie, pe fruntea de fecióră
Sunt scumpe ornamente, sunt un tesaur chiar ;
Puținl prețuesc însă asemenea comóră ;
Femeea ađi e jertfă la conjugalu-altar.

III

Poetul îți uréză, Donzella mea frumósă,
Un soț cu suflet nobil, cu inima amorósă,
Și care să răspundě la idealul těu.
Férice de ace'a ce tu îl vei iubı!
A! fie ca și dănsul să scie prețui
Asemenea tresaur, ce ađi îl admir eü.

29). SONET

La Damicela Sofla C

I

Figura ta cea blândă, modéstă, grațiosă,
Resfrânge-un suflet nobil poetic și curat.
În visurile mele a ta față frumósă
Sub forma unuı angel adese-am admirat.

II

Când pentru prima óră vėđuı fața'tı divină,
Scoseı fără de voe un lung suspin din pept ;
Și admiraı blândețea ce 'n chipul těu domină,
Și focul armoniei în ochiu'tı de poet.

III

D'aceea al tău suflet format din poezie,
 Lube ce cu 'nfocare divina armonie,
 Ce sufletul transportă in regiuni cere ci
 O! c t a i fi ferice, o angel d'armonie,
 Să pot poseda scumpa a ta fotografie :
 'M -ar alina durerea ai tăi ochi  ngere ci.

6 Iunie

30). VISIUNEA

Pentru o amantă a D-ului Gen. . . . T. . I

I

O umbră mult iubită, ce 'n visurile mele
 Apari ca un Luc far, p'un cer smăl at de stele,
 O! c tă mulţumire 'mi faci tu, să mă cre i,
 In somnul dimine ei când tu mă visite i!
 De când ac stă lume tu ai abandonat,
 In inima mea tristă un gol tu ai lăsat :
 Căci tu fu i pentru mine ce e pentru o flóre
 R corit rea pl e dup'un ardinte sóre ;
 Dar, vai ! a Mor ii c să  st Crin a retezat,
 Al c ru i profum dulce puţin m'a  b tat ;
 Puţin, căci biata flóre era deja atinsă
 De aripele Mor ii ;  i 'ndată fu  i stinsă.
  i ce-a rămas  re din dulcea ei iubire ?
   gra ielor sale prea dulce suvenire !

II

 i mulţumesc din suflet, o umbră adorată,
 Că tu  i după mórte, at  de regretat ,

In somnul meu adesea vii a mă visita,
 A consola un suflet și a'l încuraja
 Să rabde cu tărie orî-ce crudă isbire,
 Spuindu-î că în ceruri e justa răsplătire
 A celor ce în lume știu a aprecia
 Și bunul și frumosul și chiar al practica.

III

O umbră mult iubită, apparî adese orî
 In visurile mele, în somnul despre dorî,
 Ca spiritele năstre, ca ele cel puțin,
 Să guste 'n somn dulcēța amorului divin
 Până va vrea Destinul ca și spiritul meu
 Să pótă vedea liber fața lui Dumneșeu,
 Atunci, în alte sfere, conforme cu natura
 A spiritelor pure, și unde nu e ura,
 Nicî patimî, nicî durere, ca cele de aice,
 Ne vom iubi ca angeli, ș'etern vom fi ferice !

3 15 August 1855. B

31). BUCHETUL

La nepóta mea Siță Rădeanu.

I

Buchetul tēu, nepótă, cu florî atât de bele
 Oglindă este vie a frumuseșei tele.
Panselele gentile din ăst buchet de florî
 Se asemănă cu ochii ai tēi schinteetorî ;
Garófa e-a ta față ; al tēu spirit *Rozetă* ;
 Și franca ta zâmbire, *Verbina* cea chochetă ;
 Și talia'șii de Nimfă, invóltă Micsunelă ;
 Și grașiile tale, acēștă *Rosă* belă.

II

Dar în buchetul ăsta, pe care'l admir,
 Mai figurează încă un *galben* trandafir

Tu știi c'astă culóre
 Însemnă gelozie;
 Cu ce scop astă flóre
 Ai oferit tu mie?

Fi-va destăinuirea la unchiul tău amat
 Că ești gelosă tare de scumpul tău bărbat?
 Cam ai dreptate, Sițo! căci scumpul tău consórt
 La nume și la spirit, s'asemănă el fórt
 Cu un poet din Roma ¹⁾ la Tomi esilat:
 Căci se înamorase de-o fată de 'mpărat.
 Unică doftoria
 La nestatornicia

Unui bărbat ușor
 Este *galanteria*
 Ce-o naște gelosia
 Unui curat amor,

Apoi însuși buchetul ce tu 'mă ai dat mie,
 Ce alt însemnă óre de cât galanterie?
 Profită d'ăst consiliu ce unchiul tău 'ți-a dat.
 De vrei să te iubescă nestabilu'ți bărbat.

III

Îți muțumesc, nepótă, d'ast semn d'afecțiune.
 Sunt slabe aste versurí să pótă el spune
 Surpriza cea plăcută ce tu ađi 'mă-ai făcut.
 Departe de soție, al meu angel plăcut,
 Departe de băeții și dragele'mi copile,
 A tale florí suave, atâta de gentile,

Puțin aú alinat
 Al meu dor înfocat.

⁷ 10 Iulie 1874. Bughea.

1) Ovid.

32). D-na ECATERINA FLEVA

In costum național

I

Te prinde de minune costumul românesc
 Dar și fără el însă surisu'ți ingeresc
 Și grații, modestie și spirit cultivat
 Și alte daruri cari p'artist au inspirat
 Reproducând pe stampă figura ta candidă,
 Au inspirat de sigur și Musa mea timidă.

II

Ea vine să depue p'altarul frumuseții
 Ornat de flori divine, c'aceea a blândeții
 Tributul său de stimă cum și de admirare
 De trei ori e ferice consórtele tîu care
 Posedă un thesaur atît de prețios !
 Esci unul dintre Crinii ai sexului frumos
 Și Fleva putu perde mai multe libertăți
 În schimb pentru atâtea frumoase calități.

Bâsca 23 Iulie 1873.

33). Pe albumul a două căsătoriți

3 Februarie 1857

Urez nouă viață, unire și iubire ;
 Acestea ne procură curata fericire,
 Prin ele ori ce rele ca fumu-se risipesc
 Prin ele ori ce bunuri ca rosa infloresc.

34). UN VIS SUNT TOATE!

I

Un vis sunt tóte în astă lume,
 Cum este visul cel despre dorî:
 Amor, mărire. stare, renume,
 Se risipesce ca niște nori.

II

Nu e vis óre copilăria
 Ce ca un flutur sbóră pe florî?
 Cum și junețea, și bărbăția?
 Tóte sunt visul cel despre dorî!

III

P'ale femeii buze vestale,
 Culegî nectarul din Paradis;
 Dar mórtea curmă șilele sale!
 Amorul óre nu e un vis?

IV

Cu multă trudă și cu suspine,
 Îți creșci copilul, blând și frumos,
 Dar Mórtea 'l smulge de lêngă tine!
 Nu este óre vis dureros?

V

AI o avere ce toți rivneșce,
 Intre Magnații țerei înscris;
 Dar Sórta crudă, vai! 'ți-o răpeșce!
 Averea óre nu e un vis?

VI

Porți cu mândrie stema regală ;
 Te crești ferice, in Paradis ;
 Îți smulge sceptrul, Mórtea fatală !
 Mărirea óre nu e un vis ?

VII

La Lirei tale córde imortale
 Intrégă lumea s'estasia ;
 Dar Mórtea curmă dñilele tale :
 Gloria óre nu e un vis ?

VIII

In astă lume un vis sunt tóte :
 Aur, mărire, sceptru, amor ;
 Tu, o *Virtute*, tu, *Veritate*,
 Eterne sunteți ca Creator.

1874.

35). LA IULIA MEA

Orare de anul nou 1862.

Fie dragă a tale dñile
 Impletite tot cu crini
 Cu Rozete și Zambile,
 Și cu Roze fără spină !

36) PE ALBUMUL IULIEI

Eü, albină creatóre ;
 Tu, frumosul trandafir.
 Tu, flóre profumétóre ;
 Și eü, dulcele Zefir.

37). SONET

La Damicela S. M.

I

Spirit și cultură, grații, frumusețe,
 Cum și alte daruri tu le posezezi ;
 Dacă la acestea ai uni, blândete,
 Și cu modestie, atunci să mă crezi

II

Chiar astă-zi așa cere mân'ați de soție,
 Fiind foarte sigur c'ai putea să fi
 Mamă și consórtă, cum imi place mie,
 Făcând tu ferice bărbat și copii ;

III

Dar mă tem d'amoru'ti, o bela mea S...;
 Căci ochii tēi negri esprim gelosie ;
 Și de gelosie eü mă infior.
 Eü trec cu vederea alte mici defecte,
 Ce rēșfrange chipuri c'a tale chochete...
 Fii tu fericită cu alt muritor.

38). FUSIUNE VALS

La o Domnişoră X.,

I

Acest vals îţi atinge o córdă simţitoare :
 Căci tu suspini mereu,
 Şi ochii 'Ńi de columbă plutesc în lăcrămiore.
 Ce dor te-apasă greu ?

II

'Ţi aduce aminte valsul vr'o dulce suvenire ?
 Vr'un jurământ tradat ?
 Sau póte armonia, pe aripă de iubire,
 În cer te-a transportat ?

III

În inima'Ńi vergină s'a deşteptat amorul ?
 E lucru prea firesc :
 În primăvara vieŃei repare flórea Dorul
 Cu un profum ceresc.

IV

Amoru e poesia vieŃei, ş'al ei Sóre ;
 E foc nemuritor ;
 El omuluŃi procură plăceri neperitoare,
 Şi'l face creator.

V

Dar ia séma, copilă ; e lumea 'nşelătoare !
 Ş'adese oră sub crin
 Vipera stă ascunsă cu limbă fulgerătoare,
 Ce 'şi lasă al ei venin.

VI

Tu ai inimă bună, și francă, simțitoare :
 O spune chipul tău ;
 Ei bine ! nu te'ncrede în vorbe-amăgitoare.
 Ascultă ce'ți spuie eu.

IV

În loc de titluri, stare, ce nu dau fericire,
 Preferă, d'ei voi,
 Un suflet c'al tău vesel, și franc, plin de simțire ;
 Și nu te veie căi.

26 Iulie, 1874 Elöpatac.

39). MARGARETA

La Döмна Maria Polizu.

I

Sunt flori ca Miozotis, Panselă, Margaretă,
 Ce n'au profum de Rosă, de Crin și de Rosetă
 Atrag însă privirea prin grațiii său culóre
 Cum și prin modestie, ș'al lor simbol ca flóre,
 Iar mai ales prin niște numiri așa frumoșe
 Esci una din acele flori mândre grațioșe
 O tânără soție iubită și stimată
 De scumpul tău consörte, și mam'adevërată,
 Ce se jertfesce pentru drăguțiii săi copii,
 Micii angeli ce procură suave bucurii.

II

Te rog a crede, Dòmână, că astă poesie
 Dictată e de stima ce imi inspiră mie
 A vóstră amicie, ce mă va onora.
 Acceptă astă flóre, imagină a ta,
 Ca dulce suvenire dintr'o călătorie
 Ce pentru mine fi-va etern scumpă și vie.

19 August 1874, Piatra

40). DECEPTIUNEA

Pentru amicul meu G . . . M . . .

I

Era un timp odată
 Când bela 'mă inamorată
 În suris și'n vorbire,
 C'o ténără simțire
 Numea p'al ei amant
Poétic diamant.

II

Ăst angel de iubire
 Era numai simțire,
 Și numai tinerețe,
 Și plin el de blândețe,
 Numia p'al ei amant
Poetic diamant!

III

A ! ce ilusiї bele !
 Și ce mândre castele !
 Viața-era un vis ;
 Amorul, paradis ;
 Și bela mea ținea :
 « Tu ești lumina mea ! »

IV

Căci bela mea Elisă
 'Mă-era atunci promisă ;
 Iubirea ei sublimă
 Ea o basa pe stimă,
 Și pentru ea Costin
 Era *un ce divin*.

V

Eū de căsătorie
 Avem antipatie,
 Precum vulturul are
 De colivie-orore ;
 Dar fidaņata mea
 Așa ea imi vorbia :

IV

« Voi fi eū pentru tine
 Un angel păzitor,
 Și orī-care suspine
 Cu dulcele amor
 Eū le voi alina,
 Ca și măicuța ta. »

VII

Veni luna de miere,
 Saū anul de plăcere ;

Și'n dulcea ei beție,
 Dicea a mea soție;
 «O cât te iubesc eu!
 Ca și pe Dumnezeu!»

VIII

Și eu în poezie
 P'ast angel d'armonie
 Di-nópte'l desmerdam,
 Ba chiar îl adoram;
 Căci pentru ea Costin
 Era *un ce divin*.

IX

Dar luna cea de miere
 Se schimbă în durere!
 Și Lizișóra mea
 Devine *Negă-rea*;
 Și viața, un greu chin;
 Și amorul, un venin!

X

Ingrato! pentru tine
 Tu știi ce-am jertfit
 A mele zile line,
 Parnasul mult iubit,
 Și sacra libertate
 Mai scumpă de cât toate.

XI

«A! ce decepțiune!
 Ce desilusiune!
 Las a mă răsbuna
 Chiar conștiința ta!
 Și când nu voi mai fi
 Amar te vei căi!»

41). LA O COPILĂ

Care mă întreabă de ce sunt trist ?

I

Mă 'ntrebî copilă dragă,
Plăcută ca o fragă,
De ce suspin mereu,
Și trist e cântul meu ?
'Întrebă tu copilă,
Pe dulcea filomilă,
Închisă 'n colivie
De ce tristă să fie ?
Și ea îți va răspunde :

II

«Un greu dor mă pătrunde !
«În astă închisore
«Departe de isvóre,
«D'un soț, d'un pușor,
«Lăsat în cuib micșor.»

III

Eū nu am copiliță,
Nici sōță, nici puī mic ;
Dar am o măiculiță
Ș'un scump și bun amic
De care 'mī este dor.

IV

S'apoi țara 'mī iubită
È astă-dī răstignită
De ortodoxī mișei,

De sbirî și Farisei.
De aceia suspin eă,
Și trist e cântul meă !

1850

42). LA O PANSELĂ

O scumpa mea Panselă,
Gentilă floricelă,
Tu semenî mult cu Musa pe care eă iubesc :
Ca ea ai faă dulce și un suris ceresc ;
Tu porăi ca a mea belă, un scump și dulce nume,
Ce este pentru mine comoră 'n astă lume.
Ca tine ea posedă și graăi răpitore,
Și farmecul erotic ce-o face 'ncântătoare ;
Ea însă mai posedă ce îți lipseșce ție :
Profumul unui spirit, isvor de poeșie,
Și calităăi divine ce m'aă estasiat,

43). LA O COPILIĂ

Ce privea cu plăcere portretul Amоруlui.

Cu Erola, fetică,
Nu te juca de loc ;
De dânsul să ai frică,
Intocmai ca de foc :
Perfidul lui suris
Suspîn este și plâns ;
Iar dulcele'î nectar,
Durere și amar.

44). O SALUTARE

La Domnișóra Maria Cărpenișanu ¹⁾

Îți scriu astă poesie
 Cu condeiul ce'mi ai dat,
 D'acest semn de amicie
 Eū mă simț foarte flatat.

II

E o suvenire vie
 Ce cu drag o voi păstra
 Cu condeiul tău voi scrie
 Poesii ce'ți va plăcea

III

In fie-care minută
 Când voi scri o să gândesc
 La amica cea plăcută
 A femeii ce iubesc.

IV

Eū in schimb, scumpă Marie,
 Nu am alt aț oferi
 De cât sacră amicie
 Ce tu știi a prețui.

1) Amicia intimă a consortei mele. Poesia e făcută cu ocazia trimiterei unui toc de condeiū ca suvenir din străinătate.

45). LA ALEXANDRINA LECCA

Feliță de 7 ani.

I

Poetul și artistul când vor ca să descrie
 Acei frumoși mici anghel ce's plini de poezie
 Descriu Amori ca tine, cu părul scurt blondin,
 Cu ochii ca azurul, cu talia de crin.

II

Curată ești ca roua ce flórea insufletește,
 Și fragedă ca fraga ce câmpul balsămește ;
 Tu nu cunoști din lume de cât o sărutare
 Depusă de-a ta mamă pe fruntea'ti de candóre-
 Figurii ca ale tale 'mi place a săruta ;
 Și suflete candido cu drag a desemna.

III

Subt aripele tale, Inalte Creator,
 Ia tu pe ăst anghel de pace, de amor ;
 Și il condu ferice pe a vieței cale
 Ferindu'i slaba barcă de stâncele fatale :
 Căci e păcat, o Dómnice, ca Serafimii curați
 Să fie jucăria celor întunecați.

1854..

46). LA M. . . .

I

Dulce copiliță
 Dă'mi dulcea'ti guriță
 A o săruta
 Și în poezie

Chipu'ți de magie
Eū il voi cānta.

II

Dulcea ta guriță
Blonda ta cosiță
Ș'al tēu sânișor
Imī inspiră Musa
Și pe a ta buză
Sorb dulcele-amor.

III'

Dragă, lângă tine
Uit orī-ce suspine
Uit orī-ce amar ;
Căci c'o sărutare
Orī-ce supărare
Tu schimbī în nectar.

IV

Și când cruda Sórte
Mē ține departe
De sānu'ți ceresc
Eū sunt ca o flóre
Lipsită de Sóre
Simț că mē sfârșesc.

47). LA O FLOARE DE CÂMPIE

I

Eșci flóre de câmpie ce cresce'n selba désă
Fără culórea Rosei, fără profum de Crin

M'ai îmbătat cu-amoru'ți p'o nópte luminósă
Când am sorbit nectarul pe voluptosu'ți sân.

II

Plăcută, naturală, ca și o Margaretă
Pe care am consultat'o s'o vėd dacă'mi placī
'Mī-ai inspirat tu Musa maī mult ca o Chochetă.
Pe care după o nópte de orgie, te desfacī.

III

Profumul tėu cel dulce și plin de voluptate
Ce m'a îmbătat o nópte din cele neuitate
Lasă într'al meū suflet un duice suvenir
Tu meriți maī mult, crede, simpatica mea flóre
In scumpa mea ghirlantă de florī neperitóre
Să figurezi o dată, de cât un trandafir.

1857.

48). LA M. . . .

I

Erai próstă, copiliță ;
Próstă ca o porumbiță,
Când cu primul sărutat ;
Și acum tu ești șirétă,
Ca o Vulpe infoétă
Ce mulți curcani a mâncat

II

Erai palidă, copilă,
Insă dulce și gentilă,

Angel coborât din cer ;
 Astă-đi rumenă, frumósă,
 Eşci ca Luna radiósă
 Şi ai spirit ca Volter.

III

Cine a făcut, ia spune,
 Acéstă mare minune ?
 Este deul Amorel.
 Săgetă 'i inşepătore
 Produce plăcere mare
 In cât mori când sbórá el.

1 Septembre 1877.

49). VIORICA ŞI POETUL

POETUL

Viorică, scumpă flóre,
 Fără rouă, fără Sóre,
 Cum poţi tu să vieţueşti ?

VIORICA

Maí susţine-a ta iubire,
 Ş'a ta dulce suvenire
 Ca nişte angelí cereşci.
 A ta dulce sărutare
 Şi cuvântul *te iubesc*
 Este rouă, este Sóre'
 Pentru Crinul pământesc,
 O! cât sunt de fericită !

Și dacă sórta cumplită
De tine m'ar despărți,
De sigur că ași muri.

50). SONET

La doi ochi albaștri.

I

Oh! ochii tăi albaștri, ca două peruzele
Resfrâng un suflet candid ce'mi place a admira
Sunt dulci ochii tăi, dragă ; ca cei de columbele,
Ei sémănă cu flórea ce'i dic *Nu mă uita.*

II

Ei sunt în armonie cu dulcea ta guriță,
Pe care cu nesațiu ași vrea a săruta ;
Nectarul ca distilă. o dulce copiliță ;
Un singur sărut, dragă ; și *nu mă veți uita.*

III

Amorul e o flóre cu gingașe petale ;
Culege astă flóre când o întâlnești în cale
Căci mâine se usucă, și o să te căeșci
Te îndoeșci tu óre de dulcea mea iubire ?
În mâna ta stă dragă a nóstră fericire ;
Dar tu, dulce copilă, tu vai nu mă iubeșci !

51). **MEDITAȚIUNE**

La mormântul defunctei Mis. Antonia din cimitirul
catolic din Brașov.

I

Aicea ȃace o copiliȃ
Mortă in etatea cea de amor
Pe grópă'i creșce o garofiȃ
Cu miros dulce și'mbătător.

II

Cu sucu'i flórea ea se nutreșce,
Vara esală miros iubit ;
Iarna și dânsa se veștejeșce
Și primă-vara iar a'nflorit

III

Ea e simbolul de nemurire
Al unui suflet blând și frumos,
Care in ceruri gustă iubirea
Ce n'a gustut'o aicea jos.

IV

Poetul, astă-dī flóre obscură,
Reînviază a ta suvenire
De toți uítatā tu in Naturā
Ei aȃi te trece la nemurire.

1884 Octobre 2

52). S O N E T.

La doi carminî încântători.

I

Ca două turturele cântând p' o rămurică,
 Ca două columbele ce'n cuibul lor clocesc,
 Ca doi crinî albi și mândri p' aceeași cracă mică,
 Ca două lebejore ce-alătura plutesc;

II

Ca doi strugurî p' o viță, ca doi fagurî de miere,
 Ca două rose albe într'un buchet frumos:
 Așa sunt ai tăi carminî ce nasc dulcea plăcere,
 Și fac ca să palpites un suflet amoroș,

III

Pe océnul voluptăței ei sunt ca o barcelă;
 Cărmaciul e Amorul, dorința este vela,
 Busola e credința, Speranța este far!
 Cărmace; primește în barca'ți fluturie
 O inimă de flacări ce se încrede ție;
 Și mergi de o depune p'al Venerei altar.

53). L I N A C A T I L I N A

Baladă din Banat, ✱

I

La recea fântână
 Unde e apa bună,
 Bună și-aromie

Cum îmi place mie
 Vine.... cine vine?
 Lina Catilină
 Flóre din grădină
 Floricea Zambilă

Tânăra copilă
 Fată de Român
 De român bătrân
 Ce în bătălie
 Pentru Românie
 Muri ca un leu,
 Românașul meu !

II

Iar cu Catilina
 Flórea din grădină
 Cine vine ore
 Sócra ei cea mare
 Ce-o duce de mână
 La recea fântână.
 «Dulcea mea copilă
 «Floricea Zambilă
 «La nurora sa
 «Sócra ei dicea,
 «Lină Catilină
 «Flóre din grădină
 «Ia te uită dragă,
 «Cât ești tu de fragă !
 «Roză și frumoasă
 «Ca și o mirésă.»

III

Lina Catilină
 Flóre din grădină
 Se uită în fântână
 Cea cu apă bună
 Bună și gustósă
 Si mult răcorósă ;
 Si pe când se uită
 Sócra ei cea crudă

În apă imbrâncește
 Și o prăpădește
 Pe Lina Zambilă
 Tânăra Copilă.

IV

Iar sócra cea mare
 Către a ei nuroră
 Dicea cu glas tare :
 «Fată din popor
 Tu n'ai meritat
 Să ai de bărbat
 Pe fiul meu sméd
 Voinic ca un brad,
 Tare ca un leu
 Și brav ca un smeu.
 Cap de seminții,
 Plin de viteji.
 Lină Catilină
 Flóre din grădină
 Rămâi în fântână
 Cea cu apă bună
 Căci n'ai meritat
 Un vitez bărbat,
 Sânge de Român
 Și de Căpitan.»

V

Nóptea la fântână
 P o frumoasă lună,
 Mereu se jeleşce
 Și ast-fel se bocește
 Mândrul ei bărbat
 Vitez însemnat :
 «Lină Catilină

Flóre din grădină
 Floricea Zambilă
 Tânără copilă
 A mea soțioră
 Ca o căprioră !
 Of ! ce crudă mamă
 Te-a împins în fântână !
 Vai ! ce 'ți-a lipsit ?
 Orî nu te-am iubit
 Ca p'o dulce flóre
 Ca pe mândrul Sóre ?

VI

Și al ei bărbat
 Vitez însemnat
 Rêu mi se bocia
 Și'n piept se bătea
 Și păru'și smulgea,
 Și iar se jelea :
 «Lină Catilină
 Flóre din grădină
 Rosă'n viorele
 Lună între Stele
 De ce mai urât
 Și te-ai omorât ?
 Orî nu te-am iubit
 Ca sufletul meu ?
 Orî nu te-am slăvit
 Ca pe Dumnețeu ?

VII

Iară mama sa
 Ast-fel cuvênta :
 «Nu te mai boci,
 Nu te mai snopi,

Copilașul meu,
 Voinicelul meu,
 Căci de te iubea
 Nu se ineca
 Dumnețeu a vrut
 De s'a omorât
 Căci de tépa ta
 Ea nu mi-ți erea
 Tu un căpitan
 Sânge de Român ;
 Iar ea un nimic,
 Fată de calic.»

VIII

Iar el lăcrima
 Fruntea își lovea
 Mai rêu se bocea
 Și mă-sei dicea :
 «Vai ! măicuța mea
 Pe nurora ta,
 Soțiora mea.
 Tu ai înecat'o
 Tu ai sterminat'o !
 Pe a mea lumină
 Lină Catilină,
 Pe a mea viață
 Plină de dulcêță.
 Ce mai sunt bun ôre
 Fără a ei amóre ?»

IX

Și dicênd așa
 El se arunca
 Iute în fântână
 Cea cu apă bună,

Unde mi'ți dăcea
Soțioara sa.....
Iară sócra mare

Ce-a făcut ea óre ?
De multă muștrare
A înebunit !...

54) FILOMELA

La D-ra Sevastița Mureșanu, nepóta poetului Mureșanu,
(ca omagiũ pentru vocea sa cea dulce și patetică).

I

Frumósa mea blondinã, mãi fragedã ca flóre,
Tu ai o voce dulce ca de privighetor ;
O voce ce produce in inimã ușurare,
Când inima e pãtrunsã de vre-un mare dor.
O ! cãntã, filomelã,
Un cãntec de amor ;
Cãci vocea ta cea belã
Alinã al meu dor.

II

Tu n'ai cunoscut încã nici lacrima nici dorul
Cãci tu n'ai sorbit încã din cupa cu nectar.
Pușin, și vei cunoșce durerea și amorul !
Amorul este dulce, dar fructu'i e amar.
O ! cãntã, filomelã,
Un cãntec de amor ;
Cãci vocea ta cea belã
Alinã al meu dor.

III

De-ai ști, belã blondinã, cât bine 'mã face mie-
Cãntarea ta duióșã, tu ai cãnta mereũ,

Căci de copii departe, departe de soție,
A ta dulce cântare alină dorul meu!

O dulce Filomelă
Mai cântă'mi tu de dor:
Căci vocea ta cea belă
Esprimă dulce-amor!

IV

E dulce al tău cântec ca'l unei filomele,
E roua dimineții pe ofiute flori;
Tu pari sora mai mică a blondei Musei mele
Ce și ea acum cântă, privind Luna prin nori.

Mai cântă copiliță,
Un cântec de amor:
Căci dulcea ta guriță
Alină al meu dor!

V

Tu porți pe bela'ți frunte ș'o rață a poeziei¹⁾
Pe lângă aureola divinei armonii
Fii demnă d'al tău nume și poartă'l cu mândrie
Și cântă, cântă amorul iubitei Români.

O! cântă filomelă,
Ș'al patriei amor;
Căci vocea ta cea belă
Alină al meu dor.

55). CÂTE-VA STROFE,

Pentru Iencușor C. Vornescu în etate de 8 ani.

I

E frumos copil Iencușu
Și de spirit și gingaș,

1) Alusiune la Poeziile Murășani, în familia cărora aceste arte sunt ereditare.

Și când spune la goglețe
Este foarte drăgălaș.

II

Iencușor mai este încă
Actor comic sau bufon,
Cântă chiar ca Chirițoia
Sau ca Strasburg, bar Baron.

III

Și talentul poeziei
Are încă Iencușor
Și să poată să ajungă
Un satiric autor.

IV

Iancu e băiat cu minte
Când nu face nebunii;
Însă din nenorocire
Face multe ștrengării.

V

Și din cauza acesta
È la frunte însemnat;
De-aceea și calcavure
El mănincă ne nctat.

VI

Într'o di vru să mă'mpușce
Chiar cu revolverul meu;
M'a scăpat ca prin minune
Numai bunul Dumnezeu.

VII

Eü l'aşî pune la falangă
 Ca odată pe Zapciî,
 Ca să se înveţe minte
 A mai face ştrengăriî.

VIII

Eată, D-le Iencuţă,
 Poesia ce-aî dorit ;
 Nu îţi place, sunt prea sigur ;
 Dar ce-aî cătat, aî găsit.

13 August 1873. Tuşnad.

56). PE ALBUMUL NEPOATEI MELE,

Damicela Lina S. Voinescu, cu ocazia aniversărei nume-
 lui sêă.

Îţi urez, o Lină, orî-ce ar visa
 O inimă castă la etatea ta.
 Spirit, frumuseţe
 Graţîi şi nobleţe
 Aî destule darurî, nepoţica mea ;
 Dacă la acestea vei adăoga
 Blandeţe, credinţă şi economie
 Iară mai cu sêmă sacra modestie
 Atuncî, Lina Mea,
 Visul cel de aur vei realisa.

57). DAMICELA ZOE GRECEANU

Nepóta Miculescului.

I

Plăcută Damicelă
 Ce parî o Columbелă,
 Admir a tale grații și aerul timid
 Și fața ta senină și sufletu'ți candid.

II

Eșci pasărea Canarul
 Ce indulcește amarul
 Cu vocea ei cea dulce ce naște dulci plăceri;
 Căci liberă, ferice, ea n'a încercat dureri.

III

Dar pasărea iubită
 Atât de fericită,
 Se vede de o dată în laț de vânător.
 Adio, libertate, adio, scump isvor!

IV

Când pasărea iubită
 E bine îngrijită
 Ea uită isvor, selbe, și libertatea chiar;
 Căci e despăgubită cu dulcele zahar;

V

Dar când, vai! canarelu,
 Inchis e, mititelu,
 În négra colivie a vre unui barbar
 Ea blestemă atunci Sórta, și plânge cu amar!

VI

Fii dar cu grijă multă,
 Copila mea plăcută,
 Să nu caști tu în cursa vre-unui amăgitor
 Preferă-un suflet nobil pe lângă un tresor.

VII

Copila cu scump nume
 Eū îți urez ca 'n lume
 Să nu deșerți tu cupa cea cu decepțiunii;
 Ci viața ta să fie tot flori și iluziuni.

1872 Aprilie 17, Severin.

58). LA DOAMNA MARIA B. . . .

Din partea băiatului I. C. Vernescu

Frumosă Marie,
 Cu o poezie
 Naivă ca mine, viū să'ți mulțumesc
 Pentru brigeșul ce'mi-ai dat mata,
 Și ca suvenire eū îl voi păstra.
 Nu fii la indoială cum că te iubesc
 Ca un frățior
 Pe scumpa lui soră
 A! d'ași fi mai mare
 Liberă d'ai fi
 Cu multă înfocare
 Eū 'ți-ași oferi
 Tot în poezie
 Chiar inima Mea,
 Și spre o marie
 Că n'ai refusa.

12 August 1873 Tușnad.

59). PE ALBUMUL D-lui AL... Z...

I

Inima noastră e un album
 C'acela în care eă 'ți scriu acum :
 Foî colorate, file pestrițe
 Saă cum se dice multe chichițe.

II

Ași vrea, amice, ca să privesc
 Și în albumul inimei tale,
 Ca'n astă carte unde citesc,
 Ca să vedă câte foî sunt vestale ?..

60). URARE DE ANUL NOŪ 1856.

La *Donnu N...*

Fie ăst an pentru căsnicia vóstră
 Pórta bucuriei și a fericirei ;
 Iară pentru scumpa România noastră,
 Anul Libertăței și al Mântuirei.

61). LA DOAMNA X....

Părul te arată a fi un unchiaș ;
 Fațtele și vorba sunt de copilaș.

62). URARE DE ANUL 1854.

La Florica mea.

Anul nou, Florico. Costin țî'l uréză
 Cu Crinî și cu Roze in tot cursul sėu.
 Fie anul care ne realizéză
 Visul cel de aur al gîndului tėu.

63). LA MARIȚA CRITEANU

Flacără vederea ;	Tu eșci chiar Amorul
Gurița ta, mierea ;	Ce alină dorul
Roza fața ta ;	Eșci Nu mă uita !

64). Urare pentru ziua de 31 Ianuarie 1871.

Cînd s'a măritat nepóla mea Elena Pastia,
 născută Voinescu.

I

Era'n antichitate
 Un fel de Deitate
 Sub formă de copil,
 Frumos și prea gentil ;
 Dar orb și cu aripiore
 Sburînd din flóre în flóre ;
 Avênd templu de florî,
 Și mulți adoratori.

II

Sub forma unui june Himenul al sėu frate,
 Era 'n timpul lui Joe. și el divinitate ;
 Păcut, dar nu frumos,
 Acesta Deu serios

Avea și el un templu, cum și adoratori
 Ce 'i presintaū girlante de crini și merișori;
 Iar el, c'o faclă aprinsă ședea lângă altar,
 Pe care sta o cupă și 'n ea divin nectar.

III

Uă inimă curată. un suflet verginal,
 Preteră tot-déuna amorul conjugal.
 Făclia lui luminează poteci întunecose
 Albișuri nevădute și curse sute, miș;
 Iar cupa indulcește momente dureroase;
 Procură fericire și naște veselii.

IV

Pe cerul vieții tale de vrei a lumina
 Mereu *Lună de miere*, tu nu vei deșerta
 D'odată pân'la drojdii, cea cupă cu nectar;
 Căci sașiul produce desgustul cel amar.

V

Dictat d'esperiență,
 Ast sfat de vei urma,
 Ori-care a ta dorință
 O vei realisa.

VI

In astă di supremă eū viū dar ați ura
 Ca cupa d'ombrosie a nu se deșerta,
 Ca lampa maritală etern să arză ea,
 Ș'un câmp numai de rose să fie viața ta!

65). PE ALBUMUL N....

~~~~~
 Pe chipu'ți plăcut
 Poetul depune
 De rose cunune
 Ș'un dulce sărut.

1857.

66) LA O FETIȚĂ DE 7 ANI

I

Copilă dulce ca și plăcerea,
 Ca și amorul ce te-a născut,
 Prin care farmec'mi alinî durerea ?
 Ce e în tine așa plăcut ?

II

Frumóse angel, ai-tu solie
 Dureri și trude a ușura ?
 Ești Serafimul plin d'armonie,
 Ce vii Speranța a intona ?

III

Tu'mi rechemi vârsta cea fericită
 Când al meu suflet c'al tău era ;
 O ! pentru tine, vĕrstă aurită
 Ași da ađi restul din viața mea !

IV

Ce mult te prinde, dulce fetiță,
 A ta ghirlantă de trandafir ;

Și funta rosă pe alba'ți rochiță,
Și tricolorul cordon de fir.

V

Eșci fluturelul pe garofiță,
Eșci crinișorul pe albul piept,
Eșci trandafirul din grădiniță,
Eșci Musa unui candid poet.

VI

Buză de rosă, vie simțire
Cosiță d'aur, chip mititel,
Fruntea de candel, dulce privire
Te fac un angel de Rafael.

VII

Când pronunți însă dulcea numire,
Plină de farmec, *mamița mea*,
Atunci mă crede, a ta vorbire
Leii și tigrii ar desarma.

VIII

O ! mult îmi place, du'ce fetiță,
Să sărut chipul tău îngeresc :
De cât viclăna acea guriță
Care distilă venin drăcesc.

IX

Cu toate astea pare c'aî dice :
«Maî măricică de ce nu sunt ?
Să sbor prin lume, ca niște spice
Ce le înalță un mare vînt !

X

Să gust Amorul c'alle surate !
Ca Filomela să cânt de dor !

O! cât sunt ele de fortunată !
Pe ele junii toți le ador !»

XI

Ce fel ! d'acuma, o copilă,
Secretul vieții a ști dorești ?
Ca filomela p' o crăculiță
Să cânti amorul d'acum voești ?

XII

Nu dori sórta acelor fete,
Pe cari junii le înconjor :
Căci al lor suflet e plin de pete,
Venin de șarpe al lor amor !

XIII

Iar acea lume ce te răpește,
Ocenul este plin de furtună :
În lume nimeni nu pescuește
De cât suspine ș'amărăciuni !

XIV

O ! gustă, gustă o fetișóră,
Din cupa vieții cea de zahar ;
Căci băutura foarte amară
Conține cupa cea cu nectar !

XV

Curând vei dice și tu ca mine :
«Amor, virtute, simțiri cerești,
Un vis sunt toate plin de suspine !
Numai tu, aur, astă-dî domnești !»

PRIMUL SĂRUT AL AMORULUI

I

Omul în viață o femeie iubește
 Cum a iubit Dante pe amanta sa
 Cu amor de flacăra ce pe om sințese,
 Te-am iubit ca Dante, Beătricea mea.

II

Când te-am vădut Lio, pentru prima dată
 Tot sângele crede, înghetă în pept;
 Apoi un foc sacru m'a încins d'odată,
 Din momentul acela eu eram poet!

III

Cele mai suave opere ale mele
 Ție numai ție, eu îți sunt dator;
 Și'n schimb pentru aște sacre floricele
 O privire numai din ochiu'ți d'amor.

IV

Dispăruși d'odată din a mea vedere,
 Lăsând suvenirea a chipului tău;
 Ea consolă ș'astă-dă trista mea durere,
 A! ce suferii, Lio, știe Dumnezeu!

V

Când zăresc în lume vre-o frumusețe,
 Ea pare în visu'mi sub chipu'ți curat:
 Angel de speranță, d'amor și blăndețe.
 Ast-fel e amorul cel adevărat.

VI

Când aud eu, Lio, dulcele tău nume,
 S'aprinde d'odată în mine un foc

Iar când în persoană te 'ntâlnesc în lume
Sângele în vine s'a oprit pe loc.

VII

Ții minte cea nópte dulce și frumoasă
Când lipit de tine poetul ședea,
Privind din trăsură luna amorosă
Care ca o barcă pe ceruri plutea ?

VIII

Iti dicem atuncea : Ce vor dice óre
Lumea, viitorul când ei vor afla
C'a mea Beatrice, nici o sãrutare
N'a dat ea aceluï, ce o adora ?

IX

Și ce folosește, la o biată flóre
Ajunsã de brumã, imi diseseși oftãnd
Roua dimineței, razele solare
Când fruntea-ï inclinã, bãtutã de vint.

X

Crede-mã o Lio, roua și cãldura
Inviadã Crinul cel mãi oflit
Intrãb'al tãu suflet, intrãbã Natura ;
Și ascultã Lio, glasul lor sințit.

XI

Astã sãrutare fie o arvunã,
Singura rãsplatã la iubirea mea !
Și pe a ta frunte pusei o cununã,
Ș'un sãrut de angel pe gurița ta.

. . . . .

XII

Ce-am simțit atuncea nu se poate spune,
 Înțeleg aceia cari se iubesc.
 Ce delicii sacre ! Ce senzațiune !
 Ce beatitudă ! Ce farmec cêresc !

XIII

«Adio, amice, și la revedere !
 Singurul meu frate și singur amic !
 Ai ȃs tu c'o voce plină de plăcere,
 Și sărutați încă chipul têu cel mic.

XIV

De atuncia, Lio, în fie-ce nópte
 Regulat în somnu'mi chipul têu zăresc
 Și el imi procură, ah ! o voluptate
 Ce n'o pot descrie : un delir ceresc.

XV

Zêu ! ași da viață, nume, nemurire
 Tot (afăr'd'onóre) chiar sufletul meu
 Numai pentru o oră de o fericire
 Ca aceia care v'am descris'o eü !

18 Ianuarie 1865.

68). ROSETA

La nepóta mea Elena Emilian Procopiu.

Roseta e o fióre plăcută tutulor ;
 Ea nu este emblemă de înfocat amor ;
 Ea însemnéză însă talentul sficios ;
 Adesea preferabil pe lângă un chip frumos

Sau calităţi morale
 Şi intelectuale
 Căci ce e frumuseţea
 Colórea şi junetea ?
 De cât însă-şi o flóre
 Ce este trecătoare

Iar spiritul şi graţii, cultură şi blandete
 Constanţa, modestia, iubirea, gentileţea
 Sunt florî neperitoare
 Etern profumătoare.

Eleno, ca Rozeta, şi tu eşci înzestrată
 Cu calităţi morale cari te fac stimată
 Ce înfrumuseţeză al tău chip blând, onest
 Tu eşti ca ea, emblema talentului modest
 Îţi fac orări, Eleno, ca în căsătorie
 Cu roze presărată viaţa ta să fie,
 Şi visul tău de aur a se realiza
 Şi Emilian 'n fine a te aprecia.

1882 Iulie 31.

69). LA O IASOMIE

I

Simbol de candóre şi de modestie
 Tu'mi rechemi un angel plin de poezie,
 Ce a dispărut !
 O Donzelă plină şi de gentileţă,
 Cum şi de simţire şi delicateţă ;
 Chip modest, plăcut.

II

Ea imi dete mie
 Astă Iasomie

La aniversarea a numelui s^{eu}.

«Păstres astă flóre,

Simbol de candóre :

Ea a fost purtată ađi la sânul me^u !»

III

Scumpă Iasomie, avuși a ei s^{ort}e :

Tu ai fost atinsă ca și ea de m^{or}te ;

Indată ce ruptă ai fost din vlăstare :

Fuși o presimțire de a ei perđare !

IV

Tu, Iasomie, ađi veștedă eșci,

Într'o cărticică tu te odihnești ;

Și al t^{eu} profum

A perit acum.

Ea repauséză în al ei mormânt ;

Grați, frumusețe, astă-đi nu mai sânt !

Spiritul ei însă, ca acele florⁱ

Ce sunt imortale, în multe scrisori

De la ea rămase e neperitor.

Ele îmi rechiamă chipul ei d'amor ;

Spiritul ei sacru des mai vizitează

În somnul cel dulce ; și mă transportéză

P'aripele sale în acel eter

Unde după m^{or}te să fi^u și e^u sper.

V

Scumpa mea Luțică,

Ființa angelică,

Curând voi veni

A te însoți ;

Și etern trăi-vom împreună Noi

Colo . . . unde nu e lacrimi și nevoi.

1859.

70) FÂNTÂNA FETEI

Baladă.

I

Vedeți-voi acel plaî mare,
Unde Sórele răsare,
Aprópe de Penteleu ?
Acolo am vădut eú
Un mormânt
Bătut de vânt.

II

Jos în vale e o stână,
Sus în dél e o fântână,
Și o cruce lângă ea ;
Iar pe cruce este scris :
«Aici ȕace fata mea,
Tatăl ei o a ucis !»

III

—Cine e acel păgân
Intrebaî pe un bătrân ;
Un călugăr ,ce ședea
Lângă mormânt și plângea.
—Eú sunt. Domnișorul meu !
Acel păgân, vaî ! sunt eú !
Am vrut să scap d'un păcat
Și peste altul am dat ;
Un păcat cu mult mai mare,
Un păcat fără ertare.

IV

«Ea iubea un vër al ei,
Amândoi doi porumbei ;
Ea de mine se ferea»

La frăține-sëu dicea ;
 «Frate, frățiorul meu,
 Eū iubesc pe vërul meu :
 Ca ochiī mei il iubesc !
 La tine mẽ spovedesc.
 Imblândește tu pe taica !
 Dacă ar trăi biata maica,
 Ea care mult mẽ iubi,
 Cu vërul m'ar însoți !
 Indestul m'am luptat eū,
 Dar cădui în păcat greū !
 Fă ca să'l iaū de bărbat,
 Ca să spāl acest păcat !

V

«Și plângea, biata copilă !
 Frăține-sëu il fu milă ;
 Și cu lacrimi mẽ ruga,
 Ca să iert pe soră-sa,
 Și s'o bine-cuvint eū,
 Dând de soț pe vërul sëu ;
 Eū însă'ī-am blestemat !
 Și atunci ei aū intrat
 Amendoī în haiducie,
 Așa a fost ca să fie !
 Doi ani de ea n'am aflat ;
 Am cređut că s'a 'necat ;
 Ei în codri haiducëu ;
 Pe trecători despuiaū.
 Eată Potera sosea,
 Și cu sila mă lua :»
 «Aide potera striga,
 Drumul a ne arăta.»
 Am purces 'nainte eū
 Și-am urcat pe Penteleū.
 De colo, din ăl colnie,
 Zării un haiduc vornic ;

Ce la pândă mi 'ți ședea,
 Pe când soții lui dormea;
 Nimeni nu se cumetea
 În voinicul meu să dea :
 Era noapte, și departe....
 Eū fusei ales de sörte !
 Și din virful ăluī munte
 Îl ochiū, vai ! drept în frunte !

• . . . . .
 «Vēile lung rēsunaū,
 Haiduciī se deșteptaū;
 Și vii toți ni s'aū predat
 Iar voinicul impușcat
 Era Marióra mea
 Ucisă de mine ea !

VI

«Grópa singur 'i-am săpat,
 Cruce eū 'i-am ridicat ;
 Și lângă cruce, fântână
 Cu apă rece și bună ;
 Ca din apă cine-o bea
 Să se róge pentru ea !
 De-atunci lumea am lāsat,
 Și în schit eū am intrat ;
 Și mă rog la Dumneđeū
 Să erte păcatul meu !»

1862.

71). O POESIE SUI GENERIS
 (Ca parodie.)

I

Am plecat, plecat, plecat-am,
 De la Iași în cărucior ;

Ș'am sosit, sosit, sosit-am
L'al Olimpului picior.

II

Vădui ómenī de hârtie
Cu mustăți de chihlibar ;
Lei de cocă pe câmpie,
Mâncând stridii cu muștar.

III

Și'n tăcerea nópței-adîncă
Șórele lucea pe cer ;
Filomela cânta'n stîncă,
Mâncând varză cu piper.

IV

Vădui urși în uniformă
Slavonéscă, pe un nor ;
Și p'un munte fără formă
Rațe fripte la cuptor.

V

Ear focul ca și ghița
Eraū chiar de cașcaval ;
O luntre săltând prin arbori
Inainta lin spre mal.

VI

Maī·veđuī pe Vodă Cuza
Sus pe turnul Malacof,
Jucând concina cea órbă
Cu Principul Mencicof.

Grigore Proc. .,

